

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 866/2021
18.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стаменић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Смедереву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2621/19 од 16.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2621/19 од 16.10.2020. године тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П1 221/18 од 04.04.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу, на име трошкова ревизијског поступка, исплати износ од 45.184,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 221/18 од 04.04.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла, за период почев од јуна 2008. године закључно са мајем 2011. године, исплати износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 161.076,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2621/19 од 16.10.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Смедереву П1 221/18 од 04.04.2019. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на име трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла, за период почев од јуна 2008. године закључно са мајем 2011. године исплати износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате, као и трошкове поступка у износу од 161.076,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Против одлуке другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд о тужиочевој ревизији није одлучивао на основу члана 404. Закона о парничном поступку, јер је у овом случају ревизија дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. истог закона, који искључује примену одредбе о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене, у Министарству унутрашњих послова, Полицијска управа у Смедереву. У утуженом периоду, од јуна 2008. године закључно са мајем 2011. године, тужена му није исплаћивала трошкове превоза, а тужилац је имао прековремени рад, рад ноћу, као и рад у дане државних и верских празника. Градски саобраћај у Смедереву није функционисао тако да је у свим временским периодима тужилац могао да користи услуге јавног превоза. Међу странкама није било спорно да превозници у Смедереву нису наплаћивали карте за превоз униформисаним лицима. Висина накнаде трошкова превоза тужиоца за долазак на рад и одлазак са рада у спорном периоду, на релацији Аутобуско стајалиште ... – ... Смедерево, утврђена је вештачењем.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев, док је другостепени суд преиначио пресуду и одбио тужбени захтев, јер тужилац као запослени није подносио захтев за признање трошкова превоза руководиоцу органа, па како му то право није признато појединачним актом тужене, то тужилац нема право на ову накнаду.

По оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда није правилно.

Тужилац је државни службеник, тако да се о његовом праву на накнаду трошкова везаних за рад одлучује на основу Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06... 99/10). По члану 37. став 1. овог закона државни службеник, између осталог, има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. Ставом 2. истог члана прописано је да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе. Уредба Владе која регулише ову материју је Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 98/07, пречишћен текст), којом је у члану 2. став 1. тачка 1. прописано да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, а чланом 3. ове Уредбе прописано је да се државном службенику и намештенику

накнађују трошкови превоза за долазак на рад и за одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

По оцени Врховног касационог суда, право на исплату трошкова превоза није условљено подношењем захтева. Ово право запослених засновано је на цитираној одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и на основу члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника. Тужена је зато у обавези да тужиоцу накнади трошкове које је имао за долазак на рад и за одлазак са рада. Право запосленог на трошкове превоза засновано је непосредно на закону и подзаконском акту, а да ли ће руководиоци органа о том праву да одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно и да ли је против тог решења изјављивана жалба, није од утицаја на обавезу накнаде трошкова превоза. Имајући у виду да је тужена својим незаконим радом (неисплаћивањем трошкова превоза у одређеном периоду) тужиоцу проузроковала штету, у обавези је да ову штету накнади на основу чл. 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Потврђена је и одлука о трошковима првостепеног поступка имајући у виду да су исти правилно одмерени применом одредаба чланова 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, зато има право на трошкове ревизијског поступка у складу са чланом 153. став 1. и чланом 154. ЗПП, у укупној висини од 45.184,00 динара и то за састав ревизије 19.200,00 динара, за судску таксу на ревизију износ од 11.788,00 динара, за судску таксу на одлуку по ревизији 14.196,00 динара, све одмерено према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи.

Из наведених разлога, на основу члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић